

עזרי מעם השם עושה שמים וארץ

ספר הזהר

שחבר התנא האלקי רבן שמעון בר יוחאי זיע"א

ובו: "ספר הזהר", "זהר חדש", "תקוני הזהר"

מגיד

בראשית - נח

מבאר בלשון הקדש עם פרוש קל ונחמד למען ירוץ הלומד בו

מחולק ל- תתק"ס (960) קונטרסים

ל"ב כרכים של ל' חלקים

כרך ב' - חלק ל'

קונטרס 60

מופץ ללא מטרת רווח כלל - לקירוב הגאולה ברחמים

בספרא דא יפקון ביה מן גלותא ברחמי

יחד שבטי ישראל לסיים כל ספר הזהר בדקות ספורות

"קודשא בריך הוא אורייתא וישראל חד הוא"

יוצא לאור על ידי "מפעל הזהר העולמי"

אדר א' תשע"א לפ"ק - בעיה"ק בית שמש תובב"א

זהר השבת

ויקהל
-שנה א' 22-

על ידי שמירת שבת יתקיים מאמר רבי שמעון בן יוחאי
"אלמלי משמרין ישראל שתי שבתות כהלכתן מיד נגאלים..."
שנאמר "והביאותים אל הר קדשי" (שבת ק"ח ע"ב).

הקדמה לזוהר תתק"ס חלקים - מבצע "יחד כל ישראל"

ישראל הקדושים והטהורים ה'מה כלולים כל ששים רבוא נשמות בתוך ספר הזוה"ק, בדפנת רבינו הקדוש הרמח"ל זי"ע באגרותיו. ולכן כל אחד יטמין עצמו בספר הזוהר הק' במיוחד בדורנו דרא בתראה ודור אחרון. ובזהר (זהר חלק ג') דף קנ"ג: ברעיא מהימנא כתב דהוא "תיבת נח" שמציל מפני המבול הנורא. ולזה תקן הרמח"ל זי"ע דיקבצו את כל ישראל ללמוד זוה"ק ובזה יתבטלו כל הגזרות – ויצמחו הישועות בצמיחת קרן דוד במהרה. (ועין בספר זכותא דרשב"י).

כתב בשדי חמד (מערכת מ' סוף בלל קצ"ח) וז"ל: מצוה שעושים אותה הרבה בני אדם בשתפות, כל אחד נוטל שכר פאילו עשאה פולה לבדו, ומטעם זה נוהגים כל בית ישראל לעשות חבורת ש"ס ומחלקים הש"ס בין כמה בני אדם, שכל אחד לוקח מסכת אחת, ועושים סיום פעם אחת בשנה, וכן חבורות שחלקו ביניהם ללמוד סדר משניות, ושורת הדין נותנת שיטול כל אחד ואחד שכר פאילו למד הש"ס פולו, עכ"ל. – שמחת סיום ספר הזהר: הרבי רבי ברוך נכד הבעל שם טוב זיע"א, נהג בכל שנה ושנה ביום ל"ג בעומר לעשות סיום ספרי הזהר הקדוש, ואחר הסיום לקח הספר הזהר בידי קדשו ורקד כמה שעות, ואחרי רקודין דקדשה משמחת היום ומשמחת התורה נשק בפי קדשו את ספר הזהר ואמר בזה הלשון, "איך קען דיה, און דו קענסט מיר" [פירוש: אני מפיר אותך, ואתה מפיר אותי]. (טעמי המנהגים).

קריאת גדולי ירושלים בשנת תרפ"א: מעלת למוד הזהר הקדוש אשר הוא מבטל כל מיני פרעניות וגזרות קשות ורעות ומותנא וחרבא ובזה מעלמא... לשקד על למוד הזהר לגמר בארץ ובחוצה לארץ אלף סיומים... וברור כי גם אנשי חוץ לארץ יעלה הלמוד שלהם עם אנשי עיר הקדש במסלת בית קדש הקדשים בסוד כל ישראל ערבים זה בזה, ונכנס לשנה חדשה שנת גאלה וישועה ברחמים על עמו ישראל ועל כל העולם כלו... סיום זהר לעלוי מזל עם ישראל ולבטל כל הצרים אותם עליונים ותחתונים, ויפר עצת אויבינו ויקלקל מחשבותם ולא תעשינה ידיהם תושינה, וישראל ישכן לבטח ונראה בנחמת ציון, ובמהרה יתקיים "וקראתם דרור בארץ אבי"ר.

הלומדים בחבורה – כל אחד כמה דקות ומשתתפים ומתאחדים ברצונם, עולה להם לפולם שלמדו כל הזוה"ק, וכך נוכל בשבע דקות לעשות סיומי זוהר לאלפים, ויתקיים בנו דברי הנביא ישעיה (פרק ס' כ"ב) "הקטן יהיה לאלף" שאפילו בדורנו הנמוך – יוכל להחשב לשר האלף, שסים כל הזוה"ק, ובפלא יועץ (ערך רבים) כתב: וכמה מעלות טובות לתורה דרבים ותפלה דרבים וכל מצוה הנעשית ברבים, הנה כי פן ראוי לכל אדם להתחבר עם יראי ה' וחושבי שמו ולקיים מאמר דוד המלך ע"ה (תהילים קי"ט ס"ג) "חבר אני לכל אשר יראוך". עכ"ל.

על סיום "כל ספר הזהר" בגירסא מצינו מנהג ישראל לעשות אז סעדת מצוה ולפטור בכורים מתענית בערב פסח. (ספר דרך ארץ מנהגי יהודי ארם צובה חלק א' עמוד כ"ז). (ועין בשו"ת פרחי פהונה חלק אר"ח סי' ג')... וממילא כל שכן בלמוד הזוהר

עלינו לשמוח בסיום למודו, שזכות לימוד הזוהר הוא הדבר היחיד להוציאנו מעבדות לחרות כנזכר בזוהר הקדוש, ועוד שהזוהר מלא על גדותיו ממשניות, ובכלל מסכתות נחשב, וזה הוא בכלל סעודת מצוה, עת"ד.

ובספר תולדות קול יהודה (אות ל"ג) איתא עובדא: דפעם אחת ביומי דאב קודם הצום עשה סעודת סיום ואכלו בשר, ושאלו אותו על מה עשה סיום, והשיב כי סים את הספר הקדוש עשרה מאמרות להרמ"ע מפאנו ז"ל, וכן במנהגיו (שם אות קכ"ט), פעם אחת במוצאי תשעה באב אכל בשר, ואמר שיש לו סיום על ספר פרי עץ חיים (להאר"י הקדוש), ע"כ. ובספר סוד ה' מבאר: ועל פי דברי הפסא מלך והבן איש חי ועודו – מעלת הלמוד בזוה"ק, שהלמוד ממש נתהפך לאיש חדש וטהור, ומתמלא שמחה בכל רגע בלומדו, ובוודאי בסיים כל חלק, כמו ספר התיקונים, זהר על התורה, וזוהר חדש, עלינו לשמוח ולעשות סעודה גדולה על כל חלקי הזוהר ובוודאי על האדרא הקדושה שבלמוד האדרא הקדושה זוכה שהרשב"י בכבודו ובעצמו בא מעטר כמלך ויושב ומקשיב בקולו בשלומד האדרא.

כתב המקבל הקדוש רבי אברהם אזולאי זי"ע א זקנו של החיד"א בשם המקבל הרב אברהם גלאנטי זי"ע, בספרו "אור החמה" על ה"אדרא דמשפנא" (שבפרשת משפטים דף קכ"ג ע"ב), וזה לשון קדשו: אפילו עוד היום אחר שנפטר רשב"י מבינינו, כל זמן שאנו עוסקים בדברי האדרא, "אתער" בא רבי שמעון מעטר כמלך בעטרותיו בראש, ויושב בגון, עכ"ל. האם יש שמחה גדולה מזו, על פן ראוי לעשות סעודת מצוה. ובוודאי כאשר יבקש ויתפלל בזכות הרשב"י תתקבל תפלתו ותעשה בקשתו, ומבאר בכתבי האר"י (שער הפסוקים, שיר השירים): "היושבת בגנים חברים מקשיבים לקולך השמיעני": ראשי תבות ח' בירים מ' קשיבים ל' קולך ה' שמיעני, הוא חמלה, כמו שדרשו בזוהר בפרשת שמות (דף י"ב ע"ב), על פסוק והנה נער בוכה ותחמל עליו וגו', והבן זה, עכ"ל. ובזהר שם בארו שהשכינה חומלת כאשר חוזרים בתשובה, שקודם קטרגה מדת הדין על בטול תורה, וכאשר חוזרים בתשובה ומתקנים, מיד חומלת השכינה הקדושה, ונשמעת התפילה ועל דרך דברי האר"י כאשר משתף עצמו עם הציבור בלמודו, אז מעורר את השכינה הקדושה לחמל עליו ולשמע תפלתו ולעשות בקשתו לטובה. ובאור החיים הקדוש כתב דגואל הראשון הוא גואל האחרון כמו שאמרו בזוה"ק מ'ה ש'היה היא – ראשי תבות משה – שיהיה, שהוא הגואל האחרון. (אפשר לרמוז דהרשב"י נשמת משה ובזכותו נגאל), ואין משה רבינו ע"ה מוסר התורה רוצה לגאול עם של בטלנים, עת"ד האור החיים הקדוש זי"ע א. ובזוה"ק קראו למי שלא לומד סודות התורה ולכלל הפחות למוד בקריאה זוה"ק, עם הארץ, ובגללו מתעבב הגאולה רח"ל. על פן פלנו צריכים להתחזק ולהתאחד בלמוד הקדוש הזה. וברוך ה' שזכינו בדרךנו להתחבר כלל ישראל עם "מפעל הזוהר העולמי" העובד ללא לאות ללא מטרות רוח, ולוקח על שכמו משא ועול החובות למען הקים השכינה הקדושה ולשמח לאבינו שבשמים – על פן אחי! כל אחד יכלל בלמוד הנשגב הזה למען פדות השכינה הקדושה ולמען פדות נפשנו ופדות עמו ישראל בקרוב בימינו ברחמים, אכ"ר.

תפלה קדם למוד האוהר הקדוש

רבון העולמים ואדוני האדונים, אב הרחמים והסליחות. מודים אנחנו לפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, בקדשה ובהשתחויה, שקרבתנו לתורתך ולעבודתך עבודת הקדש, ונתת לנו חלק בסודות תורתך הקדושה. מה אנו, מה חיינו, אשר עשית עמנו חסד גדול כזה. על כן אנחנו מפילים תחנונינו לפניך, שתמחול, ותסלח, לכל חטאתינו ועוונותינו, ואל יהיו עוונותינו מבדילים בינינו לבייך. ובכן יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, שתכוננו לבבינו ליראתך ואהבתך, ותקשיב אזניך לדברינו אלה, ותפתח לבבינו הערל בסודות תורתך, ויהיה למודנו זה נחת רוח לפני כסא כבודך פריח נחוץ. ותאציל עלינו אור מקור נשמתנו בכל פחינתנו, ושיתנוצצו ניצוצות עבדיך הקדושים אשר על ידם גלית דבריך אלה בעולם. וזכותם, וזכות אבותם, וזכות תורתם, ותמימותם, וקדשם, יעמוד לנו לבל נפשל בדברים אלו. ובזכותם תאיר עינינו במה שאנו לומדים. כמאמר נעים זמירות ישראל "גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך". יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יי צורי וגואלי. כי יי יתן חכמה מפיו דעת ותרונה: (קבלה מהאר"ל)

לשים יחוד קודשא בריה הוא ושכינתיה, בדחילו ורחימו, ורחימו ודחילו, ליחדא שם יוד כ"י בוא"ו כ"ן ביהודא שלים, על ידי ההוא טמיר ונעלם בשם כל ישראל לאקמא שכינתא מעפרא, ולעלוי שכינת עויגו אם הבנים שמחה. הריני מקשר עצמי בלימוד הקדוש הזה בנשמות כל התנאים והצדיקים הפתובים בזוהר הקדוש ובראשם התנא האלוני רבי שמעון בר יוחאי ורבי אלעזר בנו. ועל ידי זה תתקיים תפלת דוד המלך עליו השלום (תהלים סא, ד-ה) פי היית מחסה לי מגדל עז מפני אויב. אגורה באהלה עולמים אחסה בסתר כנפיה סלה. ואזפה שבלמודינו זה יהיו שפתותיהם דובבות בקבר, למען שמו באהבה לעשות נחת רוח ליוצרנו ולעשות רצון בוראנו. ובהדין ספרא ספר האוהר, יפקון ישראל מן גלותא ברחמי, יראה אל עבדיך פעלה והדרך על בניהם. ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו, ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו (תהלים צ, טז-יז). (סוד ה')

[תפלה לרפואות וישועות]

הריני מקבל עלי מצות עשה של ואהבת לרעה פמוה, והריני אוהב כל אחד מבני ישראל כנפשי ומאדי, והריני מזמין את פי ללמוד בספר הזהר הקדוש לזכות ... כב"פ (וכאן יפרט בקושתו) [לרפואת...] [ישועת ...] [לבנים ...] השם ישלח דברו יחזקהו וירפאהו ברפואת הנפש ורפואת הגוף ברמ"ח אבריו ושם"ה גידיו בתוך שאר חולי ישראל ויארץ ימיו ושנותיו בנעימים] [ויזשיעהו בדבר ישועה ורחמים ...] אמן סלה.

מי שלמד תורת הסוד, זוכה להיות בגן עדן העליון,
ופותחין לו י"ג שערים של סודות אפרקמון המהוד
(זהר הקדש שו"ת השורים (דף פ"ו ע"ב))

"זוהר השבת"
בגימטריה
אריכות ימים והיי עולם הבא
(925)

פניו עטופה: 1. 057-344762

אבות ובנים

החברים ששם שמות. שמות
בארץ, שמות ממש ושם בארץ, ולמה?
בשביל להשתמש בהם העולם ולקרות קיום
בעולם.

רבי יצחק אמר, הכל הוא,
ואפילו מה שאמר רבי יהודה -
יפה אמר. שאלו העולם יהיה
בשם הרחמים, יתקיים העולם.
אבל משום שהעולם נברא על
דין ועומד על דין, שם שמות
בארץ, ויפה הוא, שאלמלא כף
לא יוכל העולם להתקיים מלפני
חטאי בני האדם.

בא ראיה, כשנולד נח קראו לו
על שם של נחמה (נח - נח לו, נח
לעולם, נח לאבות, נח לבנים, נח לעליונים, נח
לתחתונים, נח לעולם הזה, נח לעולם הבא)
ושיהיה (ולחיות) השם גורם. אבל
לגבי הקדוש ברוך הוא לא כף.
נח בהפוך אותיות - ח"ן, כמו
שנאמר ונח מצא חן.

אמר רבי יוסי, חן הינו נח.
בצדיקים, השם שלכם גורם
לטוב. ברשעים, השם שלכם
גורם לרע. בנח כתוב ונח מצא
חן בעיני ה'. בער בכור יהודה
התהפכו אותיותיו לרע. ע"ר
ר"ע. רע בעיני ה'.

בא ראיה, כיון שנולד נח, ראיה
את מעשי בני האדם שהם
חוטאים לפני הקדוש ברוך הוא,
והיה גונן עצמו ועסק בעבודת
רבוננו כדי לא ללכת בדרךם. וכי
תאמר, במה הוא עסק? באותו
ספר של אדם וספר של חנוך.
והיה עוסק בהם לעבד את
רבוננו.

בא ראיה שכן הוא, שהרי
מאיפה ידע נח להקריב קרבן
לרבוננו? אלא משום שמצא
חכמה על מה העולם עומד,
וידע שהוא עומד על הקרבן,
ואלמלא הקרבן לא היו עומדים
עליונים ותחתונים.

אבל אָנָּא אָמִינָא לִיה פִּמָּה דְּאַתְּעֵרוּ חֲבָרְיָא
דְּשׁוּי שְׁמָהֶן. שְׁמוֹת בְּאַרְצָן שְׁמוֹת מְמֹשׁ (שם
בארץ ואמאי בגין לאשתמשא בהו עלמא ולמחוי קוימא בעלמא).

רבי יצחק אמר פלא הוא. ואפילו מה דאמר
רבי יהודה שפיר קאמר. דאלו יהא
עלמא בשמא דרחמי יתקיים עלמא, אבל
בגין דאתברי עלמא על דינא וקיימא על
דינא שם שמות בארץ ושפיר הוא דאלמלא
כף לא יכיל עלמא לאתקיימא מקמי חוביהון
דבני נשא.

הא חזי, נח פד אתייליד קרון ליה על שמא
דנחמה (נח, נחיה ליה, נחיה לעלמא, נחיה לאבקה, נחיה
לבניה, נחיה לעלאו, נחיה לתמא, נחיה לעלמא ביה, נחיה לעלמא
דאחי) ולהוי (ר"א ולמחוי) שמא גרים. אבל (נ"א לנ"ב)
קדשא ברין הוא לאו הכי. נח בהפוך אתון
חן פמה דאת אמר ונח מצא חן.

אמר רבי יוסי חן היינו נח. בצדיקניא
שמיהון גרים לטב. בחייביא שמיהון
גרים לביש. בנח כתיב ונח מצא חן בעיני יי'.
בער בכור יהודה אתהפכו אתווי לביש. ע"ר
ר"ע. רע בעיני יי'.

הא חזי, כיון דאתייליד נח חמא עובדיהון
דבני נשא דאנון חטאן קמי קדשא ברין
הוא, והיה גניז גרמיה ואשתדל בפולחנא
דמאריה. בגין דלא למתף באורחיהו. וכי
תימא במה אשתדל. בההוא ספרא דאדם
וספרא דחנוך והיה אשתדל בהו למפלה
למריה.

הא חזי, דהכי הוא דהא נח מנא הוה ידע
לקרב קרבנא למריה. אלא בגין דאשפח
חכמתא על מה מתקיים עלמא וידע דעל
קרבנא מתקיים. ואלמלא קרבנא לא הו
קיימי עלאי ותתאי.

רבי שמעון היה הולך בדרך והיו עמו רבי אלעזר בנו ורבי יוסי ורבי חייא. עד שהיו הולכים, אמר רבי אלעזר לאביו, הדרך מתקנת לפנינו, רוצים לשמע דברי תורה פתח רבי שמעון ואמר, (קהלת י) וגם בדרך כשהסכל הולך לבו חסר וגו'. כשפן אדם רוצה לתקן דרכיו לפני הקדוש ברוך הוא, עד שלא יצא לדרך צריך להמלך בו ולהתפלל לפניו על דרכו, כמו ששינוי שכתוב (תהלים פה) צדק לפניו יהלך וישם לדרך פעמיו. שהרי השכינה לא נפרדת ממנו.

ומי שלא מאמין ברבוננו, מה כתוב בו? וגם בדרך שהסכל הולך לבו חסר. מי זה לבו? זה הקדוש ברוך הוא שלא ילך עמו בדרך וגורע מסייעו בדרך. משום שאותו בן אדם שלא מאמין ברבוננו, עד שלא יצא לדרך לא בקש את סיוע רבוננו.

ואפילו בדרך כשהוא הולך, לא עוסק בדברי תורה, ולכן לבו חסר, שאינו הולך יחד עם רבוננו ולא נמצא בדרך. ואומר לכל סכל הוא - ואפלו כששומע דבר אמונה של רבוננו, הוא אומר שזו טפשות לעסק בזה. כמו זה ששאלו לכן אדם על אות הברית שרשמו בכשר האדם, ואומר שלא דבר אמונה הוא. שמע זאת רבי ייבא תזקן והסתפל בו, ונעשה גל של עצמות. ואנו בדרך הזו בסייע הקדוש ברוך הוא רוצים לומר דברי תורה.

פתח ואמר, (תהלים פו) הורני ה' דרך אהלך באמתך יחד לבבי ליראה שמך. פסוק זה קשה, שהרי שינונו, הכל ביד הקדוש ברוך הוא חוץ מלהיות צדיק או רשע. ורוד איך תבע את זה

רבי שמעון היה אזיל בארחא והוה עמיה רבי אלעזר בריה ורבי יוסי ורבי חייא. עד דהוה אזלי, אמר רבי אלעזר לאבוהי ארחא מתקנא קמן בעינן למשמע מלי דאורייתא. פתח רבי שמעון ואמר (קהלת י) גם בדרך כשהסכל הולך לבו חסר וגו'. פד בר נש בעי לאתקנא ארחיה קמי קדשא בריך הוא. עד לא יפוק לארחא בעי לאמלכא ביה וילצלי קמיה על ארחיה. כמה דתנינן דכתיב, (תהלים פה) צדק לפניו יהלך וישם לדרך פעמיו. דהא שכינתא לא אתפרשא מגיה.

ומאן דאיהו לא מהימנא במריה, מה כתיב (דף נט ע"א) ביה וגם בדרך כשהסכל הולך לבו חסר. מאן לבו. דא קדשא בריך הוא דלא יהי עמיה בארחא וגרע מן סיעתיה בארחיה. בגין דההוא בר נש דלא מהימן ביה במאריה עד לא יפוק בארחא לא בעי סיעתא דמאריה.

ואפילו בארחא כד איהו אזיל לא אשתדל במלי דאורייתא. ובגיני כך לבו חסר דלא אזיל בהדיה דמריה ולא אשתכח בארחיה. ואמר לכל סכל הוא, אפלו כד שמע מלה דמהימנותא דמאריה, הוא אמר דטפשותא הוא לאשתדלא ביה. פהאי דשאלו לבר נש על את קיימא דרשימו כבשוריה דבר נש. ואמר לאו איהו מהימנותא. שמע רב ייבא סבא ואסתפל ביה ואתעביד תלא דגרמי. ואנן בהאי אורחא בסיעתא דקדשא בריך הוא בעינן למימר מלי דאורייתא.

פתח ואמר (תהלים פו) הורני יי דרך אהלך באמתך יחד לבבי ליראה שמך. האי

קרא קשיא. דהא תנינן פלא היא בינא דקדשא בריך הוא, בר למהוי

זכאה או חייבא. ודוד היך תבע דא מעם
 קדשא בריך הוא. אלא דוד הכי קאמר. הורני
 יי דרפך. ההוא ארז מישור ומתקנא לגלאה
 עיני ולמנדע ליה, ולבתר אהלך באמתך
 איהך בארז קשוט ולא אסטי ליימינא
 ולשמאלא. יחד לבכי מאן לבכי. כמה דאת
 אמר (תהלים עג) צור לבכי וחלקי. וכל דא אנא
 תבע ליראה את שמך. לאתדרבקא בדחלתך,
 לאסתמרא אורחי כדקא יאות. ליראה שמך
 אתר חולקי דביה שריא דחלתא למדחל.

הא חזי, כל בר נש דדחיל ליה לקדשא
 בריך הוא שריא עמיה מהימנותא כדקא
 יאות דהא ההוא בר נש שלים בפולחנא
 דמריה. ומאן דלא שריא ביה דחלא דמריה
 לא שרייא עמיה מהימנותא ולא איהו כדאי
 למהוי ליה חולקא בעלמא דאתי.

תו פתח ואמר, (משלי ד) וארז צדיקים פאור
 נוגה הולך ואור עד נכון היום. זפאין
 אנן צדיקנא בעלמא דין ובעלמא דאתי
 דקדשא בריך הוא בעי ביקריהון.

הא חזי, מה כתיב וארז צדיקים פאור
 נוגה. מאי כאור נוגה. פההוא נהורא
 דנהיר דברא קדשא בריך הוא בעובדא
 דבראשית, דא הוא דגניז לון לצדיקנא
 לעלמא דאתי. הולך ואור דאיהו סליק
 בנהוריה תדיר ולא גרע מניה. אבל בחייבא
 מה כתיב, (משלי ד) דרף רשעים כאפלה, לא
 ידעו במה יפשו. לא ידעו, וכי לא ידעין.
 אלא חייבא אזלי בעקימו דארזא בהאי
 עלמא. ולא בעאן לאסתפלא דזמין (ד"א ל"ג לון)
 קדשא בריך הוא למידן להו בההוא עלמא
 ולאעלאה לון בדינא דגיהנם. ואנן צווחין
 ואמרין ווי לן דלא אוריכנא אודנין ולא

מהקדוש ברוך הוא? אלא דוד
 כך אמר, הורני ה' ברכך - אותה
 דרך מישור ומתקנת לגלות עיני
 ולדעת אותו. אחר כך אהלך
 באמתך - אלה בדרך אמת ולא
 אסטה לימין ולשמאל. יחד
 לבכי - מה זה לבכי? כמו
 שנאמר (שם עג) צור לבכי וחלקי.
 וכל זה אני מבקש ליראה את
 שמך. להדבק ביראתך, לשמר
 את דרכי פראוי. ליראה שמך -
 מקום חלקי שבו שרייה היראה
 לירא.

בא ראה, כל בן אדם שירא את
 הקדוש ברוך הוא, שרייה עמו
 האמונה פראוי, שהרי אותו אדם
 הוא שלם בעבודת רבונו. ומי
 שלא שרייה בו יראת רבונו, לא
 שרייה בו אמונה, ואינו כדאי
 להיות לו חלק לעולם הבא.

עוד פתח ואמר, (משלי ד) וארז
 צדיקים פאור נגה הולך ואור עד
 נכון היום. אשריהם הצדיקים
 בעולם הזה ובעולם הבא,
 שהקדוש ברוך הוא רוצה
 ביקרם.

בא ראה מה פתוב, וארז
 צדיקים פאור נגה. מה זה פאור
 נגה? כמו אותו האור המאיר
 שברא הקדוש ברוך הוא
 במעשה בראשית, זהו שגניז
 לצדיקים לעולם הבא. הולך
 ואור - שהוא עולה באורו תמיד
 ולא גורע ממנו. אבל ברשעים
 מה פתוב? (שם) דרף רשעים
 כאפלה לא ידעו במה יפשו. לא
 ידעו - וכי לא יודעים? אלא
 רשעים שהולכים בדרך עקמה
 בעולם הזה ולא רוצים להסתפל
 ולהם שעתיד הקדוש ברוך הוא
 לדון אותם באותו עולם
 ולהכניסם בדין גיהנם. והם
 צווחים ואומרים: אוי לנו שלא
 הרפננו אוננים ולא הקשבנו

באותו עולם. ובכל יום אומרים:
וי לנו!

בא ראה, עתיד הקדוש ברוך
הוא להאיר לצדיקים לעולם
הבא ולתת להם שכר חלקם,
מקום שעין לא שולטת לעמד
עליו, כמו שנאמר (ישעיה סד) עין
לא ראתה אלהים וזלתה יעשה
למחפה לו. וכתוב (שם סו) ויצאו
וראו בפגרי האנשים הפשעים
בי. וכתוב (מלאכי א) ועפותם
רשעים כי יהיו אפר תחת כפות
רגליכם. אשרי הצדיקים בעולם
הזה ובעולם הבא. עליהם כתוב
(ישעיה ס) צדיקים לעולם יירשו
ארץ. וכתוב (תהלים קמ) אף צדיקים
יודו לשמך ישבו ישרים את
פניך. ברוך ה' לעולם אמן ואמן:
פְּרֻשַׁת תּוֹלְדוֹת נח

אֵלֶּה תּוֹלְדוֹת נח. רבי חייא פתח,
(ישעיה ס) ועמך כלם צדיקים
לעולם יירשו ארץ נצר מטעי
מעשה ידי להתפאר. אשריהם
ישראל שעוסקים בתורה
ויודעים דרכי התורה שבגללה
זכו לעולם הבא.

בא ראה, לכל ישראל יש חלק
לעולם הבא, מה הטעם? משום
ששומרים הברית שהעולם
עומד עליה, כמו שנאמר (ירמיה א)
אם לא בריתי יומם ולילה חקות
שמים וארץ לא שמתי. ועל זה,
ישראל ששומרים הברית וקבלו
אותה, יש להם חלק לעולם
הבא.

וְרֵא עוד, אלא משום כך נקראו
צדיקים. מכאן למדנו, כל מי
ששומר הברית הזו שהעולם
עומד עליה, נקרא צדיק. מניין
לנו? מיוסף. משום ששמר את
ברית העולם זכה שנקרא צדיק.
ועל כך ועמך כלם צדיקים
לעולם יירשו ארץ.

אֲצִיִּתְנָא בְּהֵוּא עֲלֵמָא. וּבְכָל יוֹמָא אֲמַרִּי ווִי
דָא.

הָא חֲזִי, זְמִין קִדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא לְאַנְהָרָא לֹון
לְצַדִּיקָא לְעֲלֵמָא דְאַתִּי, וּלְמִיָּהֵב לֹון
אֲגַר חוֹלְקֵהוֹן אַתְר דְּעֵינָא לֹא שְׁלֵטָא לְמִיָּקָם
עֲלִיָּה פְּמָה דְאַתְרָא אֲמַר, (ישעיה סד) עֵינ לֹא רָאֲתָה
אֱלֹהִים זּוֹלְתָךְ יַעֲשֶׂה לְמַחֲפֵה לּוֹ. וּכְתִיב, (ישעיה
סו) וַיֵּצְאוּ וַרְאוּ בְּפַגְרֵי הָאֲנָשִׁים הַפּוֹשְׁעִים בִּי.
וּכְתִיב, (מלאכי ג) וְעֹסוֹתֵם רְשָׁעִים כִּי יִהְיוּ אֲפֹר
תַּחַת כַּפּוֹת רְגְלֵיכֶם. זְכָאִין אֲנׁוּן צַדִּיקָא
בְּעֲלֵמָא דִּין וּבְעֲלֵמָא דְאַתִּי. עֲלִיָּהוּ פְּתִיב,
(ישעיה ס) צַדִּיקִים לְעוֹלָם יִירְשׁוּ אֶרֶץ. וּכְתִיב,
(תהלים קמ) אֵף צַדִּיקִים יוֹדוּ לְשִׁמְךָ יִשְׁבוּ יִשְׂרָיִם
אֵת פְּנֵיךְ. בְּרוּךְ יְיָ לְעוֹלָם אָמֵן וְאָמֵן (חסר):

פְּרֻשַׁת תּוֹלְדוֹת נח

(דף נט ע"ב)

אֵלֶּה תּוֹלְדוֹת נח, רבי חייא פתח
(ישעיה ס) ועמך כלם צדיקים לעולם יירשו ארץ
נצר מטעי מעשה ידי להתפאר. זכאין אנון
ישראל דמשתדלי באורייתא, וידעי ארחין
דאורייתא, דבגינה זכון לעלמא דאתי.

הָא חֲזִי, כֹּל יִשְׂרָאֵל אֵית לֹון חוֹלְקָא לְעֲלֵמָא
דְאַתִּי. מְאִי טַעְמָא בְּגִין דְנִטְרִין בְּרִית
דְעֲלֵמָא אֲתַקִּיִּים עֲלִיָּה. פְּמָה דְאַתְרָא אֲמַר, (ירמיה
א) אִם לֹא בְרִיתִי יוֹמָם וּלְיָלֵה חֲקוֹת שְׁמַיִם
וְאֶרֶץ לֹא שְׁמַתִּי. וְעַל דָּא יִשְׂרָאֵל דְנִטְרִי בְּרִית
וּקְבִילוּ לִיָּה אֵית לֹון חוֹלְקָא בְּעֲלֵמָא דְאַתִּי.

וְרֵא עוד אלא בגין כך אקרוין צדיקים. מכאן
אוליפנא כל מאן דנטיר האי ברית
דעלמא אתקיים עליה. אקרי צדיק. מנא לן
מיוסף. בגין דנטיר ליה לברית עלמא, זכה
דאקרי צדיק. ועל כך ועמך כלם צדיקים
לעולם יירשו ארץ.

רבי אלעזר אמר, אלה בכל אתר פסל את הראשונים תנינן וכו'. מה כתיב לעילא בפרשתא דבראשית (בראשית ב) ונהר יוצא מעדן להשקות את הגן ומשם יפרד וגו'. ההוא נהר דנגיד ונפיק ועייל לגנתא ואשקי ליה משקיו דלעילא ועביד ליה נייחא ועביד איבין ורבי זרעין. והוא כדין נייחא לכלא. ודא נייחא ליה לגנתא. ודא עביד נייחא ביה (נ"א לגנתא וננתא נייחא ביה). כמה דאת אמר (בראשית ג) כי בו שבת. וכתיב, (בראשית ב) וישבות ביום השביעי. ודא רזא דמלה דא עביד תולדות ולא אחרא.

הא חזי, (כח ב) כגוונא דא נח לתתא. קיימא קדישא הוה דוגמא דלעילא. ועל דא אקרי איש האדמה. ורזא אוליפנא, דהא נח אצטריוף לתיבה לאתחברא בה. ולקיימא זרעא דכולא דכתיב לחיות זרע.

מאן תיבה. דא (דא) ארון הברית. ונח ותיבה לתתא הכי הוה פדוגמא (דא) דלעילא. נח כתיב ביה ברית דכתיב והקימותי את בריתי אתך וגו'. ועד דאתקיים ביה ברית לא עייל לתיבותא. דכתיב והקימותי את בריתי אתך ובאת אל התיבה. וכדין הוה תיבה ארון הברית. (דא) תיבה ונח פלא כגוונא דלעילא. ובגין דהאי ברית לעילא הוא עביד תולדות. כגוונא דא נח (ד"א לתתא) איהו עביד תולדות. כגייני כף (כמה דאת אמר) אלה תולדות נח.

נח איש צדיק. הכי הוא ודאי כגוונא דלעילא. ועל דא (משלי י) וצדיק יסוד עולם כתיב. וארעא על דא אתקיימת. דהא איהו עמודא דעלמא קיימא עליה. ומאן איהו דא צדיק. ונח אקרי צדיק לתתא. ורזא (נ"א דא) דכלא, את האלהים התהלך נח, דייקא, דלא אתפרש מגיה לעלמין. ולמהוי הוא בארעא

רבי אלעזר אמר, אלה - בכל מקום פסל את הראשונים. שנינו וכו'. מה כתוב למעלה בפרשת בראשית? (בראשית ב) ונהר יוצא מעדן להשקות את הגן ומשם יפרד וגו'. אותו הנהר ששופע יוצא ונכנס לגן ומשקה אותו מהשקאה שלמעלה, ועושה לו נחת ועושה פרות ומגדל זרעים, הוא אז נוח לכל. וזה נוח לגן. וזה עושה מנוחה בו ונ"א לנח ונח נח בו, כמו שנאמר (שם) כי בו שבת, וכתוב וישבת ביום השביעי. וזה סוד שדבר זה עושה תולדות ולא אחר.

בא ראה, כמו זה נח למטה הברית הקדוש היה דגמא שלמעלה, ועל זה נקרא איש האדמה. וסוד למדנו, שהרי נח הצטרף לתיבה להתחבר עמה ולקיים זרע של הכל, שכתוב לחיות זרע.

מי זו תיבה? (ה) ארון הברית. ונח ותיבה למטה כף הם כמו דגמא (ו) שלמעלה. בנח כתוב ברית, שכתוב והקימותי את בריתי אתך. ועד שהתקיים בו ברית לא נכנס לתיבה, שכתוב והקימותי את בריתי אתך ובאת אל התיבה. ואז היתה תיבה ארון הברית. (ז) תיבה ונח, הכל כמו שלמעלה. ובגלל שהברית הזאת למעלה, הוא עושה תולדות. כמו זה נח (למטה) הוא עושה תולדות. משום כף (כמו שנאמר) אלה תולדות נח.

נח איש צדיק, כף הוא בודאי כמו שלמעלה. ועל זה כתוב (משלי י) וצדיק יסוד עולם. והארץ מתקיימת על זה, שהרי הוא העמוד שהעולם עומד עליו, ומיהו? זה צדיק, ונח נקרא צדיק למטה. וסוד ונ"א (ה) של הכל - את האלהים התהלך נח. דיקא. שלא

כגוּוּנָא דְלַעִילָא אִישׁ צַדִּיק יְסוּדָא דְעֻלְמָא.
 בְּרִית שְׁלוֹם שְׁלָמָא דְעֻלְמָא. אִישׁ הָאֲדָמָה
 וְדָאִי. וְעַל דָּא (בראשית ו) וְנָח מִצָּא חַן בְּעֵינֵי יְיָ.
 תָּמִים הָיָה בְּדוֹרוֹתָיו. מָאִי בְּדוֹרוֹתָיו, אֲלֵיךְ
 אֲנֹנִי דְנִפְקוּ מִנִּיהּ. הוּא אֲשֵׁלִים
 לְכַלְהוּ. וְהוּא הוּוּה שְׁלִים מִכְּלָהוּ. תָּמִים הָיָה
 דְאֲתֵי לִיד מַהוּל דְכְּתִיב הִתְהַלֵּךְ לִפְנֵי וְהָיָה
 תָּמִים. בְּדוֹרוֹתָיו וְלֹא בְּדַרְיִן דְעֻלְמָא דְהָא
 מִנִּיהּ נִפְקוּ (תולדות בעלמא).

נִפְרַד מִמֶּנּוּ לְעוֹלָמִים, וְשִׁיחָה
 הוּא בְּאַרְצָא כְּמוֹ שְׁלָמְעֵלָה אִישׁ
 צַדִּיק יְסוּד הַעוֹלָם. בְּרִית שְׁלוֹם,
 שְׁלוֹם שֶׁל הַעוֹלָם. אִישׁ הָאֲדָמָה
 וְדָאִי. וְעַל זֶה (בראשית ו) וְנָח מִצָּא
 חַן בְּעֵינֵי ה'.

תָּמִים הָיָה בְּדוֹרוֹתָיו, מַה זֶה
 בְּדוֹרוֹתָיו? אֵלֶּה אוֹתָם שְׁיִצְאוּ
 מִמֶּנּוּ. הוּא הַשְּׁלִים אֶת כָּלָם,
 וְהוּא הָיָה שְׁלֵם מִכָּלָם. תָּמִים
 הָיָה - שְׁנוֹלַד מַהוּל, שְׁכַתוּב
 הִתְהַלֵּךְ לִפְנֵי וְהָיָה תָּמִים.
 בְּדוֹרוֹתָיו - וְלֹא בְּדוֹרוֹת שֶׁל
 הַעוֹלָם, שְׁהָרִי מִמֶּנּוּ יִצְאוּ (תולדות
 בעולם).

בֹּא רְאֵה, נַח רְאִי הָיָה מִיּוֹם
 שְׁנִבְרָא הַעוֹלָם לְהֵיוֹת בְּתַבָּה
 בְּחִבּוּר אֶחָד לְהַכְּנֵס בֵּיהּ, וְעַד
 שְׁלֹא הִתְחַבְּרוּ כְּאַחַד, לֹא הָיָה
 הַעוֹלָם כְּרְאִי. אַחַר כֵּן מַה
 כְּתוּב? (שם ט) וּמֵאֲלֵה נִפְצָה כָּל
 הָאָרֶץ. מַהוּ נִפְצָה? כְּמוֹ שְׁנִבְרָא
 (שם ב) וּמִשָּׁם יִפְרֹד. שְׁמִשָּׁם נִמְצָא
 פְּרֹד וְהִתְפָּצְרוּ תוֹלְדוֹת לְכָל
 הַצְּדִידִים וְהַכָּל אֶחָד כְּדִגְמָא
 אַחַת. מִשׁוּם כֵּן אֵלֶּה תוֹלְדוֹת נַח.
 אֵלֶּה וְדָאִי. שְׁהָרִי יְסוּד הַעוֹלָם
 הוּא שְׁעוֹשֵׂה תוֹלְדוֹת לְקַיָּם
 בְּאַרְצָא. בֹּא רְבִי אֲבָא וְנִשְׁקוּ.
 אָמַר, אַרְיָה בְּכַחוּ נֹקֵב סֹלַע
 וְשׁוֹבֵר. כֵּן זֶה בְּיֹדָאִי. וּבֹא וְרְאֵה,
 מִשְׁעוֹר הַתַּבָּה גַּם כֵּן זֶה.

תּוֹסֵפְתָא

לְמַה נַח נַח תְּרִי זְמַנִּי. אֵלֶּה כָּל צַדִּיק וְצַדִּיק דִּי בְּעֻלְמָא
 אֵית לֵיה תְּרִין רוּחִין. רוּחָא חַד בְּעֻלְמָא דִּין וְרוּחָא
 חַד בְּעֻלְמָא דְאַתִּי. וְהַכִּי תִשְׁכַּח בְּכַלְהוּ צַדִּיקֵי מִשָּׁה
 מִשָּׁה, יַעֲקֹב יַעֲקֹב, אֲבָרְהָם אֲבָרְהָם, שְׁמוּאֵל שְׁמוּאֵל,
 שָׁם שָׁם. בַּר מִיִּצְחָק דְלֹא כְּתִיב בֵּיהּ כְּמַה דְכְּתִיב בֵּיהּ.
 בְּגִין דִּיִּצְחָק בְּשַׁעֲתָא דְאֲתַקְרַב עַל גְּבִי מַדְבַּחָא נִפְקַת
 נִשְׁמַתִּיה דְהוּת בֵּיהּ בְּהַאי עֻלְמָא. וְכִיּוֹן דְאֲתַמַּר בֵּיהּ
 בְּאַבְרָהָם, בְּרוּךְ מִחַיַּה הַמַּתִּים תְּבַת בֵּיהּ נִשְׁמַתִּיה
 דְעֻלְמָא דְאַתִּי. בְּגִין דָּא תִשְׁכַּח דְלֹא יַחַד קִדְשָׁא בְּרִידָא
 הוּא שְׁמִיה אֵלֶּה עַל יַצְחָק בְּגִין דְאֲתַחֲשַׁב כְּמַת וְעַל דָּא
 רַמְזוּ קְרָא וְאָמַר (איוב ז) הֵן בְּקִדּוּשֵׁי לֹא יֵאֲמִין וְגו'.

תָּא חֲזִי, נַח אֲתַחֲזִי מִיּוֹמָא דְאֲתַבְּרִי עֻלְמָא
 לְמַהוּי בְּתִיבָה בְּחִבּוּרָא חַד וְלִמְיַעַל בֵּיהּ,
 וְעַד לֹא אֲתַחֲבְרוּ כְּחַדָּא לֹא הוּוּה עֻלְמָא כְּדָקָא
 יְאוּת, לְבַתָּר מַה כְּתִיב, (בראשית ט) וּמֵאֲלֵה נִפְצָה
 כָּל הָאָרֶץ. מַהוּ נִפְצָה. כְּמַה דְאַתְּ אָמַר, (בראשית
 ב) וּמִשָּׁם יִפְרֹד. דִּמְתַּמְזֵן אֲשַׁתְּכַח פְּרֹדָא
 וְאֲתַבְּדְרוּ תוֹלְדוֹת לְכָל סְטָרִין וְכֻלָּא חַד
 כְּדוּגְמָא חַדָּא. בְּגִינֵי כֵן אֵלֶּה תוֹלְדוֹת נַח.
 אֵלֶּה וְדָאִי. דְהָא יְסוּדָא דְעֻלְמָא אִיהוּ דְעַבִּיד
 (דף ט ע"א) תוֹלְדוֹת לְקַיָּימָא בְּאַרְעָא. אֲתָא רְבִי
 אֲבָא וְנִשְׁקִיָּה. אָמַר אַרְיָא בְּחִילִיָּה טִינְרָא
 נֹקֵיב וְתַבְר. כֵּן הוּא וְדָאִי. וְתָא חֲזִי,
 מִשְׁיַעוּרָא דְתִיבּוּתָא אוּף נְמִי הַכִּי הוּא.

תּוֹסֵפְתָא

לְמַה נַח נַח תְּרִי זְמַנִּי. אֵלֶּה כָּל צַדִּיק וְצַדִּיק דִּי בְּעֻלְמָא
 אֵית לֵיה תְּרִין רוּחִין. רוּחָא חַד בְּעֻלְמָא דִּין וְרוּחָא
 חַד בְּעֻלְמָא דְאַתִּי. וְהַכִּי תִשְׁכַּח בְּכַלְהוּ צַדִּיקֵי מִשָּׁה
 מִשָּׁה, יַעֲקֹב יַעֲקֹב, אֲבָרְהָם אֲבָרְהָם, שְׁמוּאֵל שְׁמוּאֵל,
 שָׁם שָׁם. בַּר מִיִּצְחָק דְלֹא כְּתִיב בֵּיהּ כְּמַה דְכְּתִיב בֵּיהּ.
 בְּגִין דִּיִּצְחָק בְּשַׁעֲתָא דְאֲתַקְרַב עַל גְּבִי מַדְבַּחָא נִפְקַת
 נִשְׁמַתִּיה דְהוּת בֵּיהּ בְּהַאי עֻלְמָא. וְכִיּוֹן דְאֲתַמַּר בֵּיהּ
 בְּאַבְרָהָם, בְּרוּךְ מִחַיַּה הַמַּתִּים תְּבַת בֵּיהּ נִשְׁמַתִּיה
 דְעֻלְמָא דְאַתִּי. בְּגִין דָּא תִשְׁכַּח דְלֹא יַחַד קִדְשָׁא בְּרִידָא
 הוּא שְׁמִיה אֵלֶּה עַל יַצְחָק בְּגִין דְאֲתַחֲשַׁב כְּמַת וְעַל דָּא
 רַמְזוּ קְרָא וְאָמַר (איוב ז) הֵן בְּקִדּוּשֵׁי לֹא יֵאֲמִין וְגו'.

לאחר קריאת הזוהר (יאמר תפלה זו בכנינת הלב)

יהי רצון מלפניך ה' אלקי ואלקי אבתי שיתקיים בנו עתה מקרא שפתוב "ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ", להעלות לרומם ולתקן הריסות וחרבות השכינה הקדושה לקשוט ופזר פירא עלאה ולארמון שעל מכונו ישב להחזיר עטרה ליושנה וקיים בנו מהרה מקרא שפתוב "ויהי אור הלבנה פאור החמה ואור החמה יהיה שבעתים פאור שבעת הימים". וזכות הרשב"י הקדוש ובנו רבי אלעזר, וזותם בן עזיהו, יעמוד לנו לתקן העולם מיום שנברא עד סופו פראונו וברצון יראוי. ובזכות היותנו עסוקים בהקמה הזאת, על ידה תתקרב הגאולה, וישועתה מהרה תצמיח, לעלוי שכינת עוגנו במהרה במינו. ויקיים בנו מקרא שפתוב "ויאמר אלקים יהי אור", ויארר עלינו אור ה', ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד, אמן נצח סלה ועד. (נפח התפלה מתוך לשונו הקדוש של רבי חיים ויטאל זיע"א)

מודה אני לפניך השם אלוקי ואלקי אבותי שזכיתני ללמוד ולהגות בספר הקדוש הזה ויהרהר עליו, וזכות התנאים הקדושים שלמדנו תורתם יעמוד לנו ולזרענו ונזכה להבטחת הנביא (ישעיה נט, כ-כא) ובא לציון גואל ולשבי פשע ביעקב נאם ה'. ואני זאת בריתי אותם אמר יהוה רוחי אשר עליה ודברי אשר שמתי פסיה לא ימושו מפיה ומפי זרעה ומפי זרע זרעה אמר ה' מעתה ועד עולם. ויתקיים בנו הנבואה (ישעיה נא, טז) ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ ולאמר לציון עמי אתה. וברפת משה רבינו מהימנא תתגלה במהרה ה' בך נחננו ואין עמו אל נכר, יראו עינינו וישמח לבנו ותגל נפשנו בישועתך באמת באמר לציון מלך אלוקיך, ברוך ה' לעולם אמן ואמן. (סיד ה')

אלהינו ואלהי אבותינו מלך רחמן רחם עלינו טוב ומטיב הדרש לנו. שובה אלינו [עלינו] בהמון רחמיה בגלל אבות שעשו רצונה. בנה ביתך ככתחלה וכונן מקדשה על מכונו. והראנו בבנינו ושמחנו בתקונו. והשב שכינתך לתוכו, והשב פהנים לעבודתם ולויים לדוכנם לשירים ולזמרים. והשב ישראל לנויהם. ומלאה הארץ דעה את ה' ליראה ולאבהב את שמה הגדול הגבור והנורא אמן בן יהי רצון. (סי"ת)

הקדיש לעלוי הנשמה: הקדיש הוא שבח גדול לבורא עולם על פן יש בזה עלוי נשמה גדול הנפטר במקדש בזה שגורם לצבור לענות אמן, שהוא עלוי נשמה גדול עד מאד ונחת רוח לנשמה. מלבד מה שמציל את הנפטר מדינה של גיהנם. מעלה אותו בדרגות נוספות בגן עדן (עיינו פה החיים שכתב לומר בכל ליל שבת קדיש אחר מאה שנה שעולה מעלה מעלה, ועי"ע פלא יוציא).

מעלת לימוד הזוהר לעלוי הנשמה: פתבו המקבלים: לימוד הקבלה והזוהר (תורת הרשב"י) יש בו תועלת לנשמה יותר משאר למידים. כי לכן נקרא זוהר שהוא מזהיר הנשמה... וביום שבת קודש ששעה אחת לימוד הזוה"ק שונה אלה שנה, ובשמחה מליון שנה עליו להשתדל יותר בלימוד הזוה"ק כי הוא מבחינת היום, קדוש הוא לאלהינו... ומה גדלה מעלת לימוד הזוהר הקדוש בגבהי מרומים ובמקדש ביום הקדוש יום השבת שאין ערה להשגתו, ובנדאי למודו בעד עלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, אין קץ למעלתו ואין קץ לעלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, ומעטרים לנשמה בעטרה ולבוש מיוחד בזכות למודו. וכן לתמי ותמותו ע"ה (ועי' סב הישר) והנה יאמרו אתו, כפול ומכפל שבעתים, בבחינת מכבדו במותו וכו', (ועי' פלא יוציא ערה כבוד אב ואם).

קדיש על ישראל נסח ספרדי (ע"מ)

יִתְגַּדֵּל וַיִּתְקַדֵּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא. (אמ) בְּעֶלְמָא דִּי בְּרָא כְרַעוּתָהּ וַיְמַלִּיךְ מַלְכוּתָהּ
וַיַּצְמַח פְּרָקְנָהּ וַיִּקְרַב מְשִׁיחָהּ. (אמ) בְּחַיִּיכוּן וּבְיוֹמֵיכוּן וּבְחַיֵּי דְכָל בֵּית
יִשְׂרָאֵל בְּעֶגְלָא וּבְזִמְן קָרִיב וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלְמָא
וּלְעָלְמֵי עָלְמֵינָא יִתְבָּרַךְ וַיִּשְׁתַּבַּח וַיִּתְפָּאֵר וַיִּתְרוֹמֵם וַיִּתְנַשֵּׂא וַיִּתְהַדָּר וַיִּתְעַלֶּה
וַיִּתְהַלֵּל שְׁמֵהּ דְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא. (אמ) לְעֵלְמָא מִן כָּל בְּרַכְתָּא שִׁירְתָּא
תְּשַׁבְּחָתָא וְנַחְמָתָא דְאִמְרִין בְּעֶלְמָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עַל יִשְׂרָאֵל וְעַל רַבְּנָן
וְעַל תַּלְמִידֵיהוֹן וְעַל כָּל תַּלְמִידֵי תַלְמִידֵיהוֹן דְעֶסְקִין בְּאוּרִיתָא קְדֻשָּׁתָא. דִּי
בְּאַתְרָא הַדִּין וְדִי בְּכָל אַתְרָא וְאַתְרָא, יְהֵא לְנָא וְלַהוֹן וּלְכוּן הֵנָּה וְחֶסְדָּא וְרַחֲמֵי
מִן קֳדָם מְאָרֵי שְׁמַיָּא וְאַרְעָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁלָמָא רַבָּא מִן שְׁמַיָּא,
חַיִּים וְשֹׁבְעֵי וַיְשׁוּעָה וְנַחְמָה וְשִׁיזְבָּא וְרַפּוּאָה וְגִאְלָה וְסִלְיַחָה וְכַפְרָה, וְרוּחַ
וְהַצְלָה לְנוּ וּלְכָל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עוֹשֵׂה שְׁלוֹם בְּמִרוֹמָיו הוּא
בְּרַחֲמָיו יַעֲשֵׂה שְׁלוֹם עֲלֵינוּ וְעַל כָּל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ)

הַשְּׂפָכָה לְאִישׁ: אֲשֶׁרֵי אִישׁ יֵרָא אֶת יְהוָה בְּמִצּוֹתָיו חֲפִץ מְאֹד: הַמְרַחֵם עַל
כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוּל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה שֶׁל (פב"פ). רוּחַ
יְהוָה תְּנִיחָנוּ בְּגֵן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת אֱלֹהָא מְאָרִיָּה שְׁמַיָּא
וְאַרְעָא. מְלַךְ מַלְכֵי הַמַּלְכִים בְּרַחֲמָיו יִרְחַם עָלֵינוּ. וַיְחוּם וַיְחַמּוּל עָלֵינוּ. מְלַךְ
מַלְכֵי הַמַּלְכִים בְּרַחֲמָיו יִסְתִּירֵהוּ בְּצַל כְּנָפָיו וּבִסְתֵר אֶהְלוּ לַחַזוּת בְּנוֹעַם
יְהוָה וּלְבַקֵּר בְּהִיבְלוּ. וְלִקְצֵן הַיָּמִין יַעֲמִידֵהוּ. וּמִנְחַל עֲדָנָיו יִשְׁקֵהוּ. וַיִּצְרֹר
בְּצִרּוֹר הַחַיִּים נִשְׁמָתוֹ. וַיִּשִׁים כְּבוֹד מְנוּחָתוֹ. יְהוָה הוּא נִחְלָתוֹ. וַיִּלְוֵה אֱלֹו
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבוֹ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוּ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.
הַלֵּךְ נִכְחוּ. הוּא וְכָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבִים עַמּוּ בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוּת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

הַשְּׂפָכָה לְאִשָּׁה: אֵשֶׁת חַיִל מִי וּמְצָא, וְרַחֵם מִפְּנֵינִים מִכְּרָה: שֶׁקֶר הַחֵן וְהַבֵּל
הַיָּפִי, אִשָּׁה יִרְאֵת יְהוָה הִיא תִתְהַלֵּל: תִּנּוּ לָהּ מִפְּרֵי יָדֶיהָ, וַיְהַלְלוּהָ בְּשַׁעֲרֵים
מַעֲשֵׂיהָ: הַמְרַחֵם עַל כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוּל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה
שֶׁל (פב"פ). רוּחַ יְהוָה תְּנִיחָנָהּ בְּגֵן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת
אֱלֹהָא מְרִיָּה שְׁמַיָּא וְאַרְעָא. הַמְלַךְ בְּרַחֲמָיו יְחוּם וַיְחַמּוּל עָלֶיהָ. וַיִּלְוֵה אֱלִיָּה
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבָהּ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוּ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.
הַלֵּךְ נִכְחוּ. הִיא וְכָל בְּנוֹת יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבוֹת עִמָּה בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוּת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

יתגדל ויתקדש שמה רבא. בעלמא די ברא כרעותה וימליך מלכותה. ויצמח פורקנה ויקרב משיחה. בחייכון וביומיכון ובחיי דכל בית ישראל. בעגלא ובזמן קריב ואמרו אמן: יהא שמה רבא מברך לעלם ולעלמי עלמאי: יתברך וישתבח ויתפאר ויתרומם ויתנשא ויתהדר ויתעלה ויתהלל. שמה דקודשא. בריך הוא לעלא (בעשי"ת ולעלא מכל) מן כל ברכתא ושירתא, תשבחתא ונחמתא, דאמירן בעלמא. ואמרו אמן:

על ישראל ועל רבנן ועל תלמידיהון ועל כל תלמידי תלמידיהון ועל כל מאן דעסקין באורייתא די באתרא הדין ודי בכל אתר ואתר יהא להון ולכון שלמא רבא הנא וחסדא ורחמי וחי אריכי ומזוני רויחי ופורקנא מן קדם אבוהון די בשמיא וארעא ואמרו אמן: יהא שלמא רבא מן שמיא וחיים טובים עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן: עושה שלום במרומיו הוא ברחמי ועושה שלום עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן:

תפלה על הנפטר לאחר הלמוד

לאיש: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגי בן פלוגי) וגמול נא עמו בחסדך הגדול לפתח לו שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתו באהבה ובחבה. ושלח לו מלאכיד הקדושים והטהורים להוליכו ולהושיבו תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעו מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותו מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לו על כל פשעיו. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לו זכיותיו וצדקותיו אשר עשה. ותשפיע לו מנשמתו לרשן עצמותיו בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. וישכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל יראה פני גיהנם. ונשמתו תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותו בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

לאשה: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגית בת פלוגית) וגמול נא עמה בחסדך הגדול לפתח לה שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתה באהבה ובחבה. ושלח לה מלאכיד הקדושים והטהורים להוליכה ולהושיבה תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעיה מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותה מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לה על כל פשעיה. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לה זכיותיה וצדקותיה אשר עשתה. ותשפיע לה מנשמתה לרשן עצמותיה בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. ותשכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל תראה פני גיהנם. ונשמתה תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותה בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

בְּעִיר קְרֵאקָא

סְפּוּר בְּהַמְשִׁכִּים

מִשְׁנֵי בְּעַלֵּי תְּשׁוּבָה בְּעִיר

קְרֵאקָא

הספור שְׁקָרָה בְּזִמְנוֹ שֶׁהַ"מַּגְלָה עֲמָקוֹת" כִּהְיוּ כָּרֵב בְּעִיר קְרֵאקָא. וּבִשְׁעֵתוֹ זְעִזַע אֶת הָעוֹלָם כּוֹ, בְּמִיחַד אֶת יְהוּדֵי אֵירוּפָּה.

ספור מְצִיאוֹתַי שְׁקָרָה לִפְנֵי 400 שָׁנָה לְעוֹרֵר עַל עֵינָיו הַפְּשׁוּרוֹת כַּמּוּבָא בְּזֶהֱר הַקְּדוֹשׁ הַרְבֵּה פְּעָמִים, וּכְפִי שְׁעוֹרָרוֹ גְּדוּלֵי הַצְּדִיקִים שֶׁהֶגְאָלָה מִתְּעַכְבֵּת מִפְּנֵי שְׁלֹא נִזְהָרִים מִמַּאֲכָלוֹת אֲסוּרוֹת.

בְּעַל מַגְלָה עֲמָקוֹת

הֶגְאוֹן ר' נֶתָן נִטַע שְׁפִירָא נוֹלַד בְּשָׁנַת שִׁמ"ה. הוּא הָיָה נֶכְדוֹ שֶׁל ר' נֶתָן נִטַע שְׁפִירָא הַקְּדוֹם, שֶׁכֵּהוּן בְּרַבְּנֹת בְּעִיר הוֹרוֹדְנָא וְחִבְרָ פְּרוּשׁ עַל הַסְּפָר "שְׁעָרֵי דוֹרָא", וְגַם פְּרוּשׁ עַל רַש"י עַל הַתּוֹרָה בְּשֵׁם "אֲמָרֵי שְׁפָר".

בְּשָׁנַת שַׁע"ז הִתְחִיל לִכְהֵן כְּרַבֵּה שֶׁל קְרֵאקָא, שָׁם הִחְזִיק יְשִׁיבָה גְּדוּלָּה, וְעַל תַּלְמִידָיו הָרַבִּים נִמְנָה גַם הֶגְאוֹן ר' שְׁבִתִּי כֵהֵן (הַש"ד). בְּנוֹסָף לְגֵאוֹנוֹתוֹ

בְּנִגְלָה הָיָה גַם מְפָרְסָם בְּתוֹרָה גָּאוֹן בְּתוֹרַת הַקְּבָלָה, וְיָדוּעַ כְּאִישׁ קְדוֹשׁ וְטָהוֹר.

חֲדוּשָׁיו עַל הַרִ"ף בְּשֵׁם "חֲדוּשֵׁי אֲנָשֵׁי שָׁם" מְדַפְּסִים בְּכָל הַשָּׁסִ"ם. אוֹלָם הוּא יָדוּעַ בְּעוֹלָם בְּעֵקֶר בְּגִלְל סְפָרוֹ "מַגְלָה עֲמָקוֹת",

